

Med blicken fäst på honom

Predikan av Micael Nilsson, Korskyrkan, Borås, söndagen efter allahelgonadagen 2005.

"Allt har han gjort skönt i sin tid. Också evigheten har han lagt i människornas hjärtan. Ändå kan de inte förstå Guds verk, från begynnelsen till änden.", Pred 3:11, Sv.F.bibeln.

Gud har lagt evigheten i våra hjärtan. Det verkar som om också de mest sekulariserade människor ibland drabbas av hemlängtan. En vacker soluppgång, en mäktig norrlänsk älv, en stilla kväll vid havet... så väcks frågan till liv. Kanske är detta ändå inte allt. Kanske är det vackra bara en försmak. En reva i väven. En skymt av evigheten på avstånd.

Många av våra stora diktare har brottats med frågan och hjälpt oss med orden.

Dan Andersson skrev: *"Det är något bortom bergen, bortom blommorna och sången, det är något bakom stjärnor, bakom heta hjärtat mitt. Hören - något går och viskar, går och lockar mig och beder - Kom till oss, ty denna jorden är icke riket ditt."*

Nils Ferlin skaldade, dessa ord som står att läsa på hans gravsten: *"Inte ens en grå liten fågel som sjunger på grönan kvist det finns på den andra sidan och det tycker jag nog blir trist. Inte ens en grå liten fågel och aldrig en björk som står vit - Men den vackraste dagen som sommaren ger har det hänt att jag längtat dit."*

Jag tycker att Nils Ferlins ord om längtan är vackra, men jag tror inte att hans uppfattning om himmelen var korrekt. Jag tror inte att himmelen står efter jorden i liv och skönhet. Nej, så här skriver Hebreerbrevets författare: *"Gud har förutbestämt något bättre åt oss..."*, Hebr 11:40. Hebreerbrevets författare älskar ordet *"bättre"*. Får jag föreslå dig ett litet bibelstudium vid lämpligt tillfälle. Hebreerbrevets författare talar om ett bättre hopp, ett bättre förbund, en bättre ordning, något bättre och mer varaktigt, ett bättre offer, ett bättre land och en bättre uppståndelse. D.v.s. *"Gud har förutbestämt något bättre åt oss..."*

Att vara människa är att söka sitt sammanhang. Det händer ofta att vi inte alls förstår varför saker och ting sker. Så ofta står vi utan enkla svar.

Istället talar Hebreerbrevet om dagen då allt ska omvärderas. *"Ty Gud har bestämt någonting bättre åt oss..."* Detta heliga trots har tidvis burit Guds församling genom tider av obegripligt lidande. *"Ty Gud har bestämt något bättre åt oss..."*

Jag satt tillsammans med en församlingsledning i det forna Sovjett. Det blev en kväll jag aldrig ska glömma. En kväll då jag fick höra mina syskon berätta om svår förföljelse, terror och lidande. Obegripligt lidande. Jag undrade hur församlingen kunnat överleva. Dessa ledare svarade med en bibelutläggning om Jesu återkomst. Vad de ville säga var detta: - Vi stod ut för att vi visste att *"Gud har..."*

För några månader sedan förlorade jag min svärfar, Maria sin älskade pappa och våra barn sin snälla varma morfar. Jag kunde inte låta bli att tänka, när jag läste alla dessa uttryck, staplade på varandra i Hebreerbrevet... tänka och känna glädje över tanken: - Ingemar har fått det bättre!

Förra veckan handlade vår gudstjänst om att tjäna Gud. Jesus sa: *"Samla inte skatter här på jorden, där mal och mask förstör och tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla skatter i himlen, där varken mal eller mask förstör och inga tjuvar bryter sig in och stjälar."*, Matt 6:19-20. Att tjäna Gud och människor är alltså den ultimata investeringen. Den som tjänar Gud investerar sin tid i evigheten. Jesus berättar en liknelse. Den handlar om en man som investerade sitt liv rätt.

Till honom sägs detta: *"...du är en god och trogen tjänare. Du har varit trogen i det lilla, jag skall anförtro dig mycket. Gå in till glädjen hos din herre."*, Matt 25:21.

Kan du tänka dig någonting större än detta. Kan du tänka dig någonting större än att en dag få höra Jesus säga dessa ord till dig: *"...du är en god och trogen tjänare. Du har varit trogen i det lilla, jag skall anförtro dig mycket. Gå in till glädjen hos din herre."*

Är inte det att leva för någonting stort?

- Vi behöver hopp och förväntan för att ta oss genom livet, skriver kyrkoherde Christer Mobeck, på Svenska Kyrkans hemsida.

Ja, plötsligt behöver vi hopp. När vi minst väntar det slår livet till. – Skört som lökskal är livet, skriver författaren Vibecke Olsson. – Skört som lökskal... Ett sorgedbud, ett sjukdomsbesked, ett varsel på arbetsplatsen. Sådant kan förändra allt. Vi vet inte när, bara att vi alla står där någon gång. Att ingen lever ett helt liv utan att ibland vara den som behöver hopp, då allt vi trott på prövas i eld.

Allahelgonsdag. Fast det är väl knappast vad den stora massan i vårt land firar dessa dagar. Helgondyrkan, åtminstone i sin traditionella mening, är inte en stor sak i vårt sekulariserade land.

Allahelgonsdag har blivit en minneshögtid. Dessa dagar går de efterlevandes lämmeltåg upp mot gravgårdarna. Allahelgonahelgen blir en hållplats mitt i livet. Ett tillfälle att minnas, en vän, en nära, någon älskad.

Det är nog väl. Moses ber i Ps 90: *"Lär oss betänka hur få våra dagar är, för att vi må få visa hjärtan."*

Att inse att livet är kort är enligt gudsmannen Moses en väg till vishet.

"Vi sveper fram på tidens vågor, lika snabbt som en rasande flod, och vi försvinner lika snabbt som en dröm när man vaknar. Vi liknar gräset, som växer upp och är grönt på morgonen men som vissnar ner och dör innan kvällen.", översätter Levande Bibeln.

D.v.s.: Idag är jag 42 år. Igår var jag 22. Imorgon är jag 62. *"Lär oss betänka hur få våra dagar är, för att vi må få visa hjärtan."*

Så hur visa har vi blivit?

Vad lär vi oss med vid våra tända ljus och våra gravvårdar. Vi lär oss att livet är bräckligt och kort, att ingenting får tas för givet, att varje dag är en viktig dag. Ingen känner morgondagen, men idag får vi leva.

Och vi lär oss detta: Vi behöver hopp om något mer.

Jesus säger: *"Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är. Och vägen dit jag går, den känner ni."* Tomas sade: *"Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?"* Jesus svarade: *"Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."*, Joh 14:1-6.

Johannes beskriver vad han ser: *"Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner ur himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. Och från tronen hörde jag en stark röst som sade: "Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång*

var är borta." Och han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Och han sade: "Skriv, ty dessa ord är trovärdiga och sanna.", Upp 21:1-5.

Paulus tröstar oss: "Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i, och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet. Mer än så, vi är stolta över våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet skapar uthållighet, uthålligheten fasthet och fastheten hopp. Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden.", Rom 5:2-5.

Det sägs ibland att ingen är så sjuk som den sjösjuke. Det låter som en överdrift – till dess du drabbas. En kvinna berättar om hur hon klamrat sig fast vid relingen till en fiskebåt, mitt i ett gropigt hav, kämpande för sitt liv. Plötsligt får hon syn på en tunn liten grå linje någonstans i horisonten. En tunn liten linje som åtskiljer himmel och hav. En kustremsa. När hela världen tycks vara kaos och rörelse och när hon kastas än hit och än dit ligger den tunnan linjen kvar i horisonten som en fast punkt i tillvaron. Hon säger: - När jag fäste mina ögon vid denna horison var det som om upproret inom mig började stilla ner sig. Jag upptäckte att detta var det enda botemedlet och mitt enda hopp. Det fanns en enda fast punkt i universum och min uppgift var att hålla mina ögon fast fixerade vid den.

Hebreerbrevets författare skriver: "Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att vinna den glädje som väntade honom uthärdade han korset utan att bry sig om skammen och sitter nu till höger om Guds tron. Tänk på honom som har uthärdat sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och förlorar modet.", Hebr 12:2-3.

Låt oss ha blicken fäst vid honom. D.v.s.: Tänk på honom.

När du möter förföljelse: Tänk på honom!

När du frestas att synda: Tänk på honom.

När du provas av tanken på att ge upp: Tänk på honom!

Varför? För annars tröttnar ni och tappar modet.

Jag möter så mycket trötthet och modlöshet idag. Jag läser bibeltexten några gånger och undrar: Är det förklaringen? Beror all denna trötthet och modlöshet på att vi släppt Jesus med blicken?

En enda fast punkt i en svekfull tillvaro. En enda trofast punkt. "Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig."

Det är trösteord i allahelgonatid. Det är ord till den som kämpar med sitt eget åldrande och med insikten att livet är kort och skört. Det är ord till den som sörjer en mor, en far, en make, en maka, ett barn eller en vän. Det är hoppet som inte sviker. Det är ljuset som inte mörkret besegrat. Det är locktonerna som skalden uppfattat från en annan värd. Det är hoppets underströmmar som Hebreerbrevets författare försöker ge ord åt med sitt: "Gud har förutbestämt något bättre åt oss...". Det är den fasta punkten mitt i livets oro och lynnighet. Den enda fasta punkten när allt annat sviker och viker: "Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig."